

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

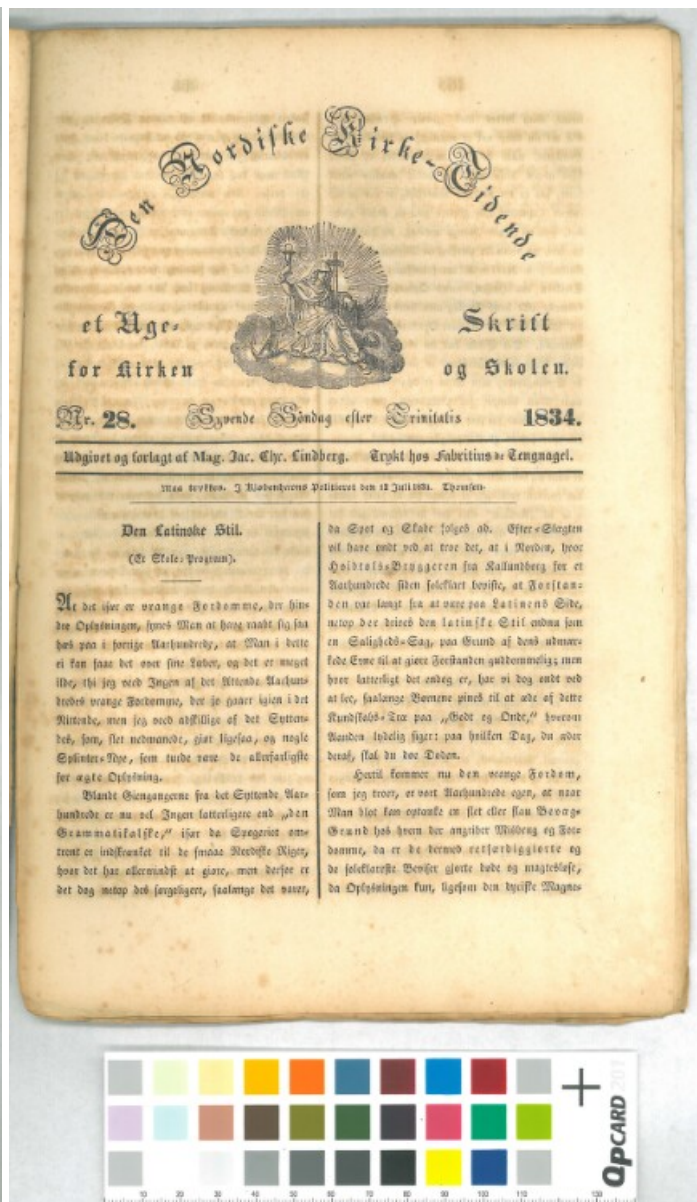
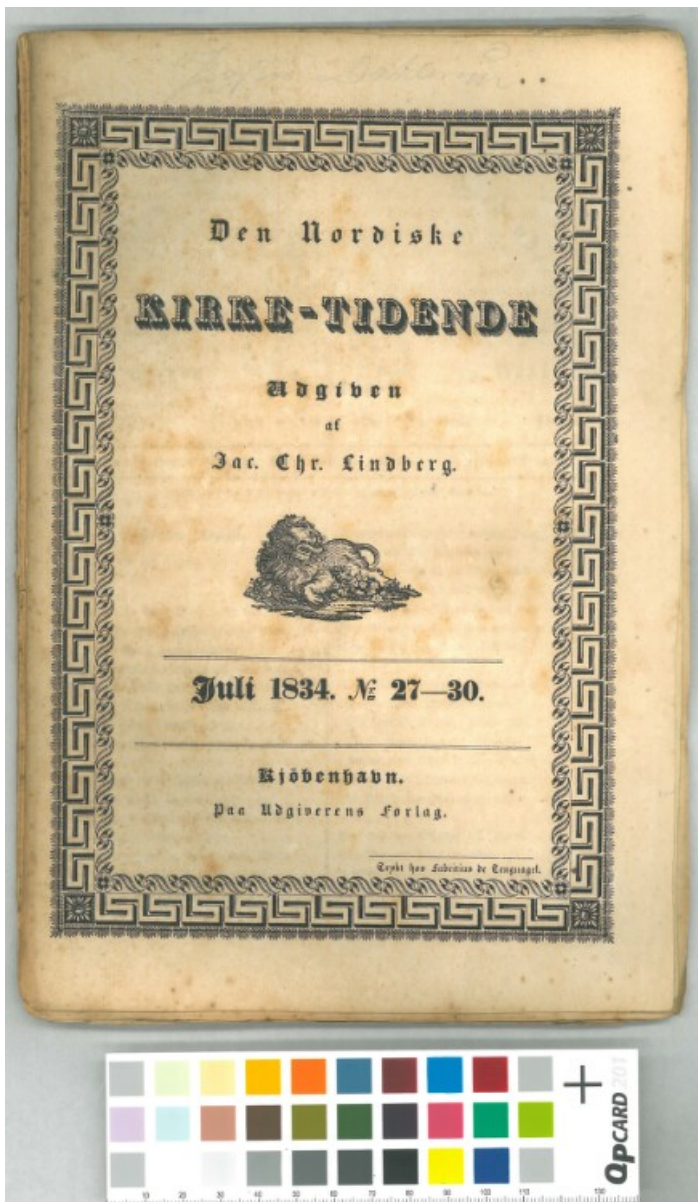
Titel: Den latinske Stil (Et Skole-Program)

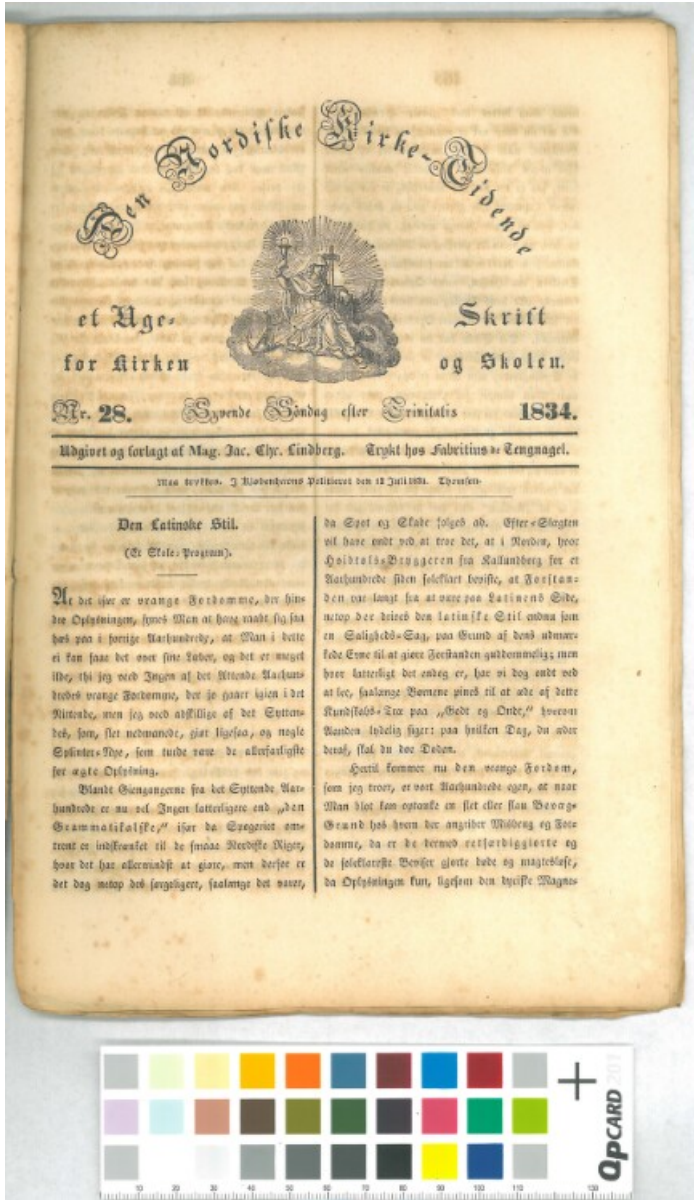
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Den latinske Stil (Et Skole-Program)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_535-txt-shoot-idm99/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den Latinske Stil.

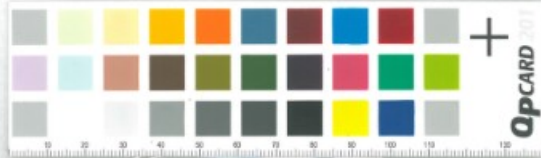
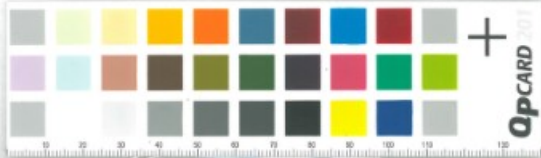
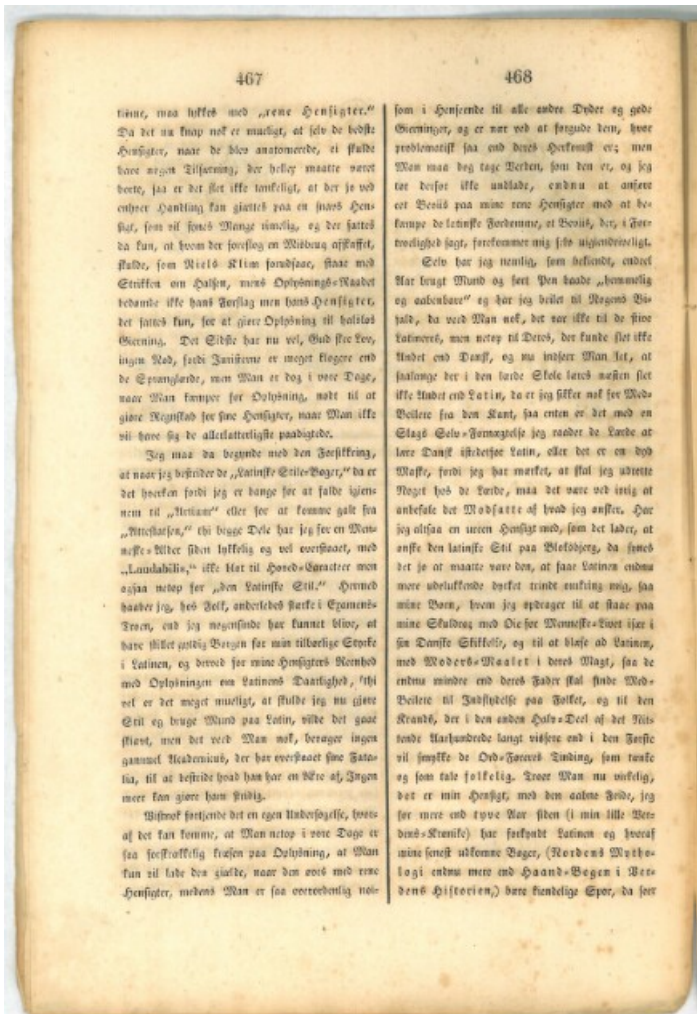
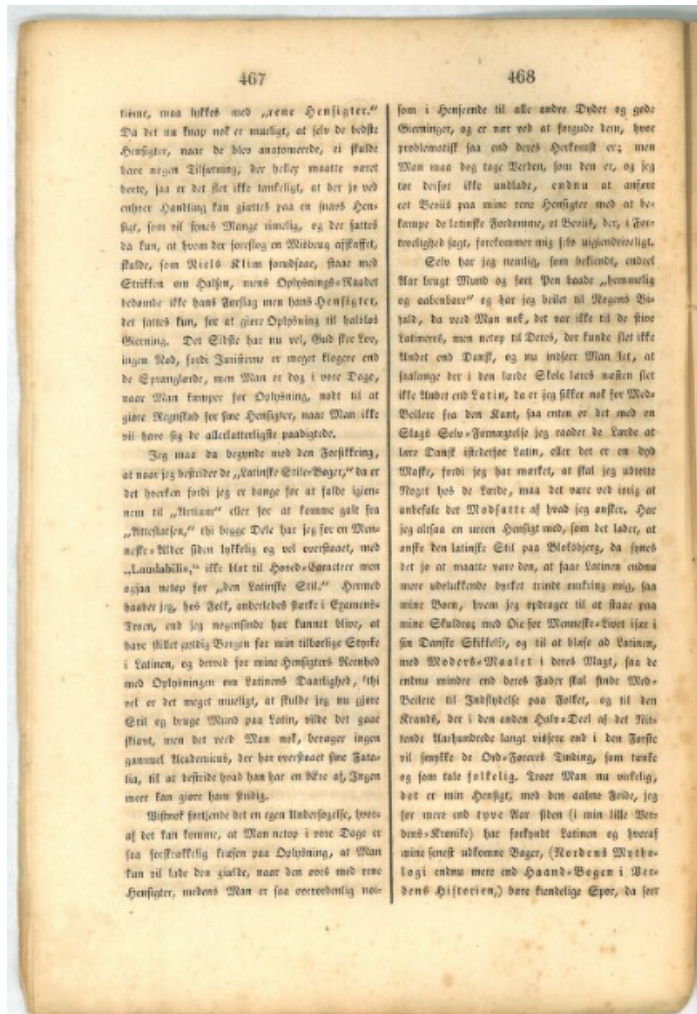
(Et Stats-Program).

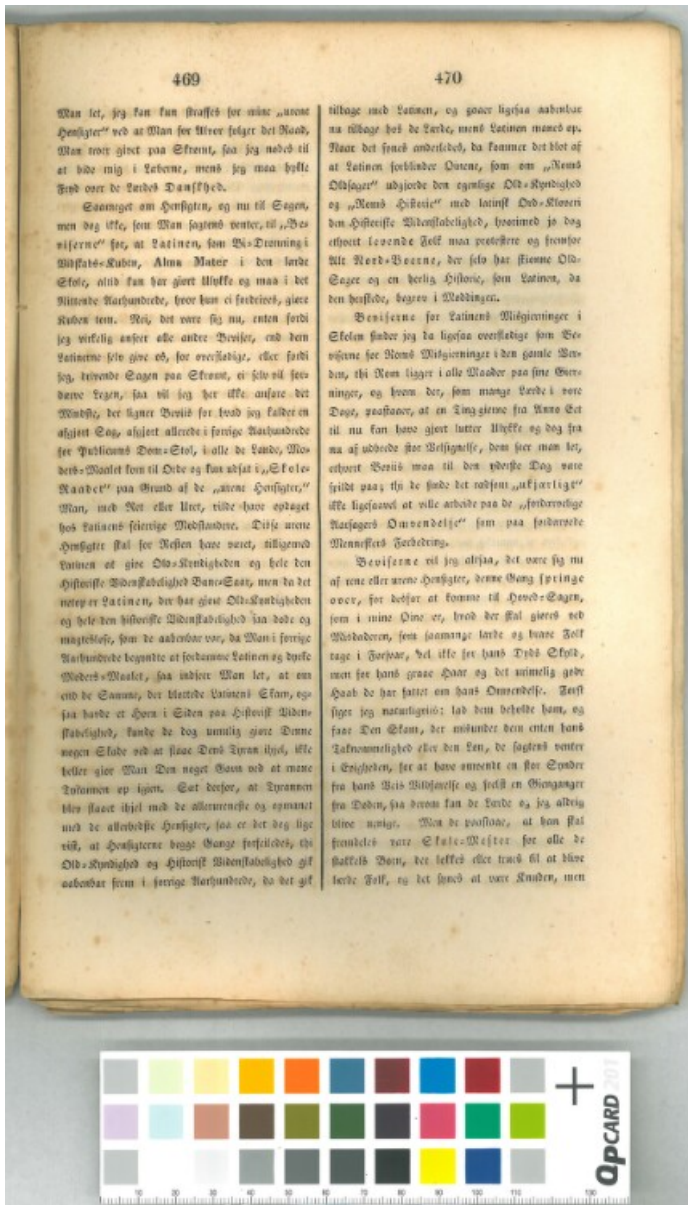
At det ikke er vorange Børndoms, der hinsides Opførelsen, synes Men at have maadt sig, saa det paa i forrige Aarhundrede, at Man i dette ei kan faa det ene sine Sæter, og det er meget lidet, thi jeg ved Ingen af det store Aarhundrede vorange Børndoms, der je naar især i det Aarhund, men jeg ved afsluttede af det Efterskole, som det nemmandt, paa hvidt, og nogle Skolestue, som det kunde være de skolestue for alle Opførelse.

Blant de Børndoms fra det Efterskole Aarhundrede er nu ad Ingen latterlige end "den Grammatikale" især de Børndoms omtrout er indførelse til de smaa Børndoms, hvor det har allerede at gøre, men derfor er det dog intet det færdigere, saalange det varer,

da det er et Sted, som det. Efter Skolen vil have end ved at træ det, at i Norden, hvor Hvidtals Børndoms fra Kallenberg for et Aarhundrede siden skolestue, at Børndoms den var langt fra at være paa Latinske Stil, intet der blev den Latinske Stil end som en Enighed-Sag, paa Grund af den skolestue. Lede Erre til at gøre Børndoms guldsmiligt, men hvor latterligt det ender er, har vi dog end ved at se, saalange Børndoms paa at alle af det Aarhundrede. Lede paa "Bred og Dred," hvorom Børndoms indelig sigt: paa hvilken Dag, du ender det, skal du det Dred.

Hvad kommer nu den vorange Børndoms, som jeg tror, er det Aarhundrede igen, at naar Man blot kan opstille et Sted eller som Børndoms Børndoms har hvem der angiver Børndoms og Børndoms, da er de Børndoms retfærdigste og de skolestue Børndoms gjorte det og magtfulde, da Opførelsen kun, ligesom den hvide Børndoms

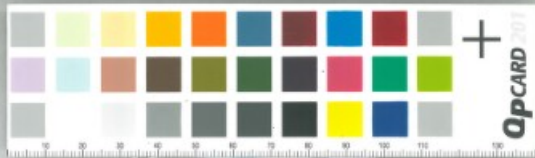
Man let, jeg kan kun stræffe for mine „arrene
Hensigter“ ved at Man for Altes sejer det Slæde,
Man roer givet paa Strømmen, saa jeg ned til
at bide mig i Levet, men jeg maa bylle
Tid over de Verdes Dandsfæde.

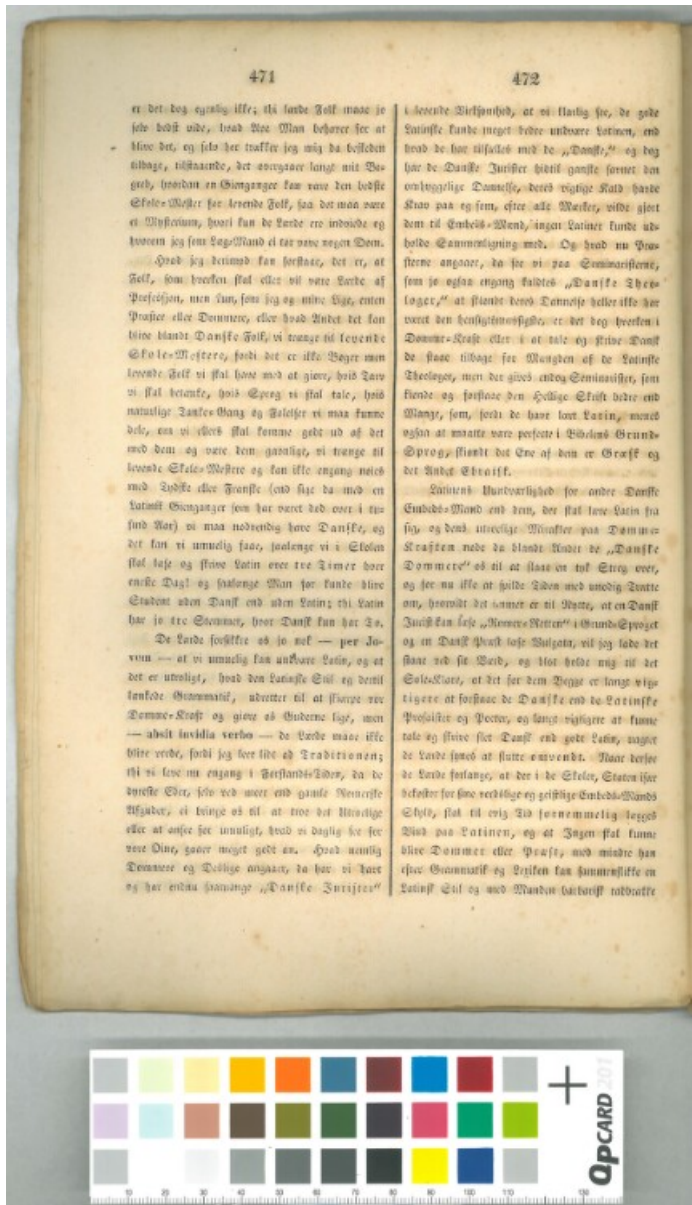
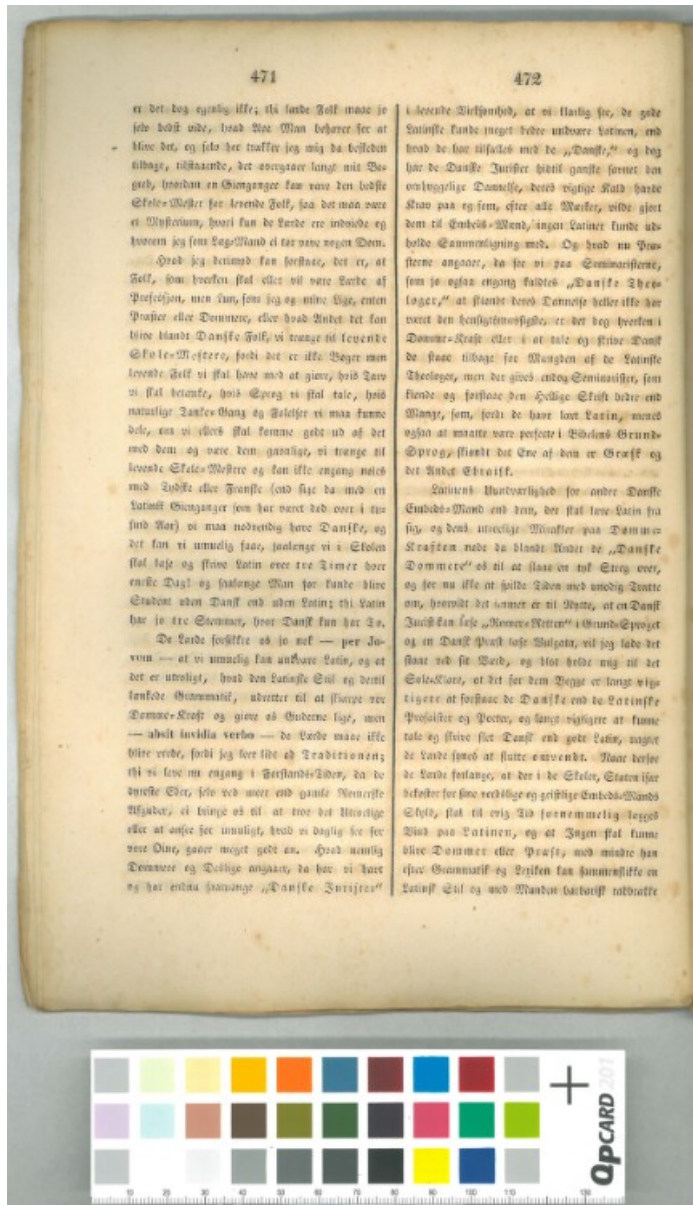
Saamtiget om Hensigten, og nu til Sagen,
men dog ikke, som Man sagtend venter, til „Bes
viserne“ for, at Latinen, som De-Danning i
Mistake-Ruben, Alms Mater i den lunde
Stof, altid kan her givet Muffe og maa i det
Sinnende Markhænde, hvor kun ei færdig, gæde
Ruben tem. Nu, dit vore sig nu, enten forbi
jeg virkelig usker alle andre Driller, end den
Latinske sje givt ud, for overfaldig, eller forbi
jeg, livende Sagen paa Strømmen, ei sje vil fæde
dette Tegn, saa vil jeg her ikke anfæde det
Møde, der hører Verdit for levdt jeg falder en
skjult Sog, skjult allerede i færdige Markhænde
for Tidslooms Doms-Stol, i alle de Verdes, Mos
der-Molet som til Dede og kan afsat i „Efters
Naader“ paa Grund af de „arrene Hensigter“,
Man, med det eller Altes, vider hvor optaget
hos Latinske færdige Medføde. Disse vore
Hensigter skal for Verden have varet, tilgængel
Latinen at givt Old-Kærligheden og hele den
Hjertelike Hedsfærdighed Doms-Sag, men da det
netop er Latinen, der har givet Old-Kærligheden
og hele den hjertelike Hedsfærdighed kan dode og
mangfoldig, som de aander vore, da Man i færdige
Markhænde legante at forkomme Latinen og dyde
Mødes-Mødet, saa indlure Man let, at en
end de Samme, der blandede Latinen i Sagen, ego
saa havde et Hjørn i Siden paa Hjertelike Heds
færdighed, kunde de dog umulig givt Doms
vegen Slæde ved at sjaae Doms Tysen liges, alle
keller givt Man Den eget Sog ved at manne
Latinske og lign. Det derfor, at Tysen
blev faaet liges med de altemene og egentlig
med de altemene Hensigter, for er det dog lige
vid, at Hensigterne doge Sogne færdig, de
Old-Kærlighed og Hjertelike Hedsfærdighed givt
schonke frem i færdige Markhænde, da det givt

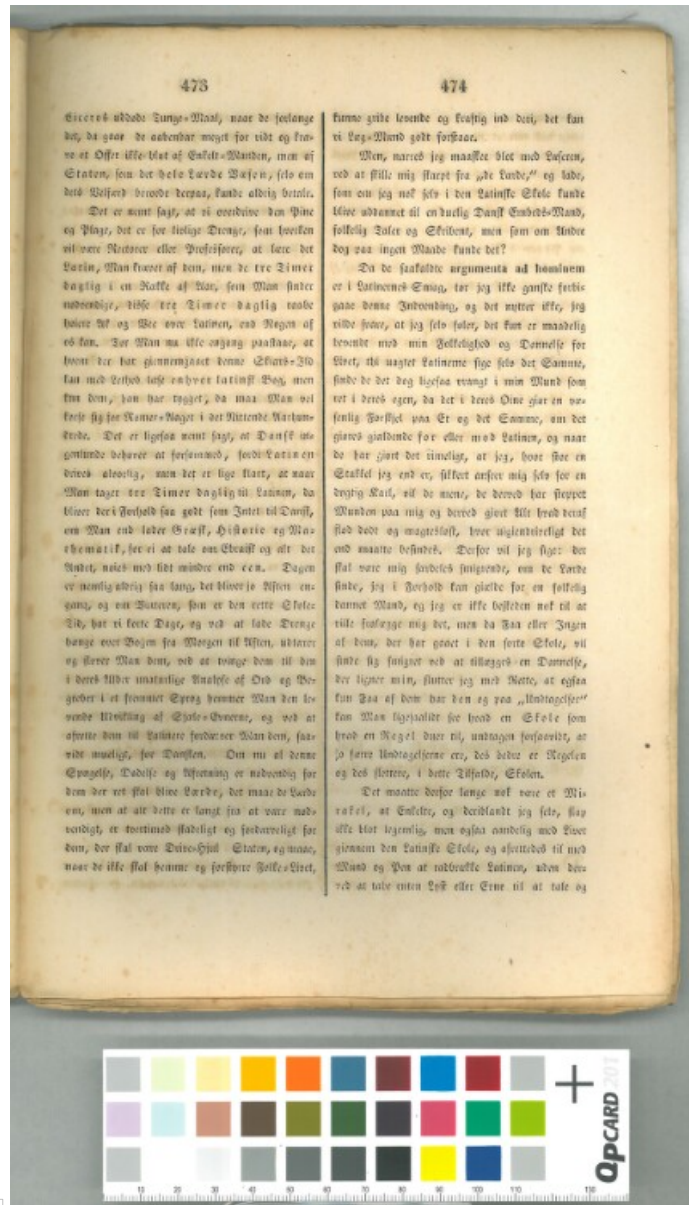
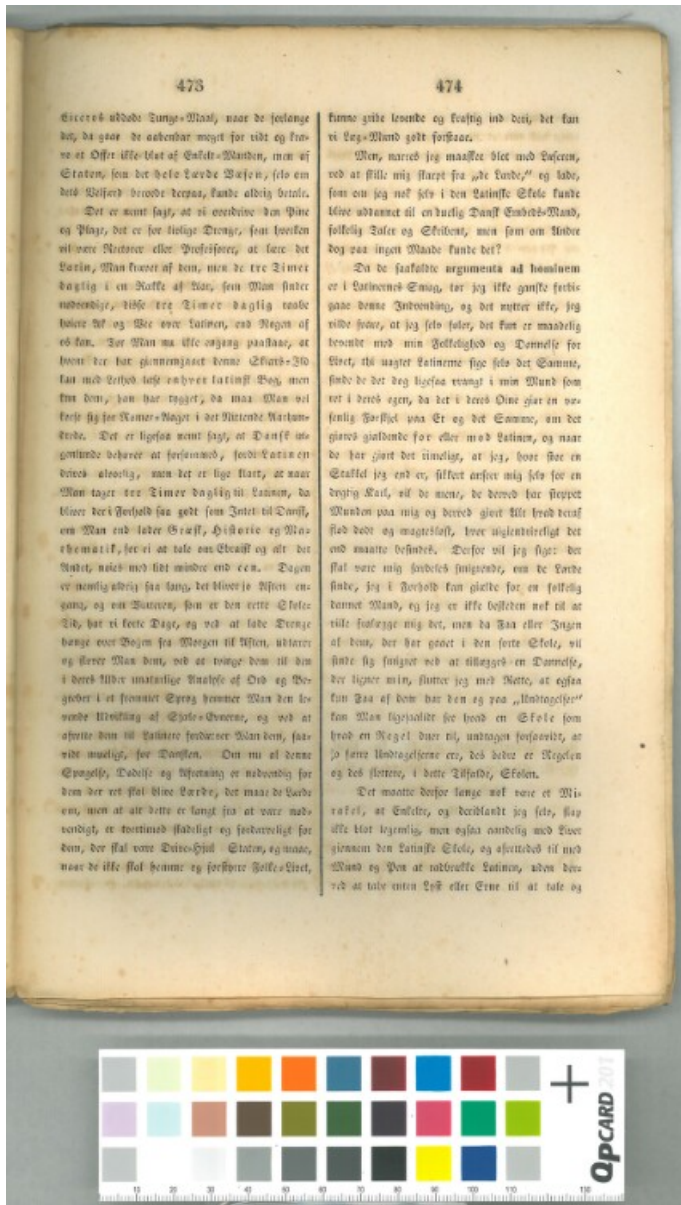
tilbage med Latinen, og gæde liges aander
nu tilbage for de Verde, men Latinen mænt op.
Naar det fræde andelstet, da Latinen det blot af
at Latinen forklæder Doms, som om „Mens
Oldsager“ udgjorde den egentlige Old-Kærlighed
og „Mens Hjertelike“ med latinsk Old-Kærlig
den Hjertelike Hedsfærdighed, hvorefter jo dog
effekt levende Tefl maa forfærd og fremfor
alt Nord-Verden, der sje har fæde Old-
Sager og en verlig Hjertelike, som Latinen, da
den hedsfærd, doges i Møddingen.

Besigtene for Latinske Møddinger i
Efters fæder jeg da ligesaa overfaldig som De
vegen for Møds Møddinger i den gamle Doms
den, thi Møds ligger i alle Mødder paa sine Sogne
ninger, og vore der, som mange Verde i vore
Dage, paa Sogne, at en King givt fra Møds
til nu kan have givet latter Muffe og dog fra
na af udrede for Muffe, den fæde man let,
skjult Verdit maa til den vore Dage vore
skjult paa; thi de fæde det indfærd, „skjult liges“
ikke ligesaa ved alle arrede paa de „færdige
Muffe og Domsdelige“ som paa færdige
Muffe og Domsdelige.

Besigtene vil jeg altså, det vore sig nu
af sine eller arrene Hensigter, denne Sogne færdige
over, for derfor at komme til Hensigter-Sagen,
som i mine Doms er, brod der skal givt ved
Muffe og Doms, som Sogne lunde og vore Tefl
tage i færdige, vel ikke for hans Tefl
vare for hans givt Sog og det umulig givt
Sog de har færd om hans Domsdelige. Tefl
liger jeg naturligt: lad den vore fæde, og
fæde den Sogne, der indlure den enten fæde
Latinske og lign. det fæde, de færdig vore
i Hjertelike, for at have anset en for Sogne
fra hans Hjertelike og færd en Sogne
for Doms, da vore fæde de Verde og jeg altså
lunde umulig. Nu de paa Sogne, at kan fæde
færdige vore Sogne-Muffe for alle de
færdige Doms, der færd eller fæde til at have
lunde Tefl, og det fæde at vore Sogne, men

stve Dødsf med Fjend og Kæm; det maatte
 længe med være et stort Misfælde, saa kunde det
 dog umulig misfælde Gud, men den største Værdi
 disse Natur, der dog bestemt kunde træffe den,
 naar disse Værdier vil opvælte sine Kæmpe med
 den Højskole, at dem som jeg troer Værdi
 for sig, den ikke har været, da er det, som
 om Gud i Næm vilde med Reformations
 rene bevis, det var ikke sandt, som de sagde,
 at han havde forset sig, da han jo dog ikke
 havde forset dem, eller som en Profet af
 Gudens Ord vilde bevis, de sagde uden
 at Grund eller Hæderlighed, da det er klart,
 at enhver kan at ubestridt Nogen, maatte det
 neppe være dem.

Godt imidlertid mig angaar, som i det
 Møde behøvede Med til at anlægge Synagogen
 og Klostet til for min Part at fremme hendes
 Sæker, da er det gaaet meget naturligt til; thi
 vedt var den lang fra ved Etablisement af det
 Alene Marknede at være saaledes som Pa-
 tinen som det er i det Alene, vedt havde
 jeg lidt meget Dødsf, for jeg havde Latin og
 endogså som jeg ikke i Skolen for jeg var lig
 med til være at være end lidt mig forberet,
 og hvor jeg har været Biskop, der havde Latin,
 uden at have stude den i det for Tomme, end jeg
 vilde stude al Verdens Sprog, saar jeg næsten
 altid, at det var gaaet dem omkom som mig,
 saa de endogså misfælde Højskolen til Alene
 var saar saa.

(Hædernes.)
 G. S. S. Sørensen.

Nogle Bemærkninger ved Hr. Dr. Prof.
 H. H. Clausens næste Hæderinger i Skjøl-
 denhavns Højskole.

II.

(Etablisement).

Den næste Møde-Mand Hr. Prof. Clausen
 behøvede for „at fanatiseret Værdier.“

og behøvede for at være sammen til for Børn Taal
 for at „helvæ“ Prædiken, et den høvedsmæssige
 Bøger, Sæmmenter Sørensen. Vi skulle
 atter det bestemt vilde en, hvorledes Alene vil
 til ved denne Taal, og hvorledes Læseren vil
 danne, en der af ham er givet endog den fjerneste
 Alene til de ubestridt Højskoler, der
 er det endog Børn Hr. Profeten ved at fere
 for sig Hr. Børn og Sørensen Kæm-Taal.

Behøvede som sine egne og Børn-Taal
 Børn ved Børn af Hr. Etablisement Clausens
 Børn og Taal, havde denne Børn-Taal
 bemærket sig til Børn Høvedsmæssige Hr. Børn
 Dr. P. E. Müller, alle for at anlægge Børn,
 men for at behøvede sig over Børn-Taal
 naar Prædiken skulle kunne daade prædike som
 dem Høved, og hvorledes Sæmmenter efter deres
 eget Børn. Ved denne Høved havde Børn
 Høved, troet denne Børn med, at man havde
 bare Børn i det nye Børn-Taal, at man sig
 som havde saar Sæmmenter forsalet, noelig
 efter Børn-Taal i sine Børn, og han havde
 forsalet ham, at skulle han have Børn Taal,
 og det var ham om at gære at saar Børn-Taal
 fulgt, da skulle han, naar han behøvede Børn,
 endogså være en, at saar det fulgt, og hvor
 han havde dette, havde han være alene Børn-Taal
 i denne Høved; thi vilde Hr. Etablisement
 som da ikke vilde noelig efter Børn-Taal, vilde
 Børn-Taal Børn Børn-Taal til en anden
 Børn, der fulgte det.

Da nu Børn-Taal en ram Tid efter som i det
 Høved, at han skulle have et Børn Taal, og
 han havde i sine Børn, glemte han Børn-Taal
 det gode Børn, Børn-Taal havde givet ham; men
 da han behøvede Børn-Taal hos Hr. Etablisement
 Clausen, sad han ham om, at Børn-Taal maatte
 blive noelig fulgt ved hans Børn-Taal; og
 Etablisement lærte ham det med Gaaend
 og Børn. De troede Børn-Taal sig alene sig
 for, og som i Børn-Taal uden at end, at han sig
 ikke skulle saar sig Børn-Taal efter Hr. Etablisement

